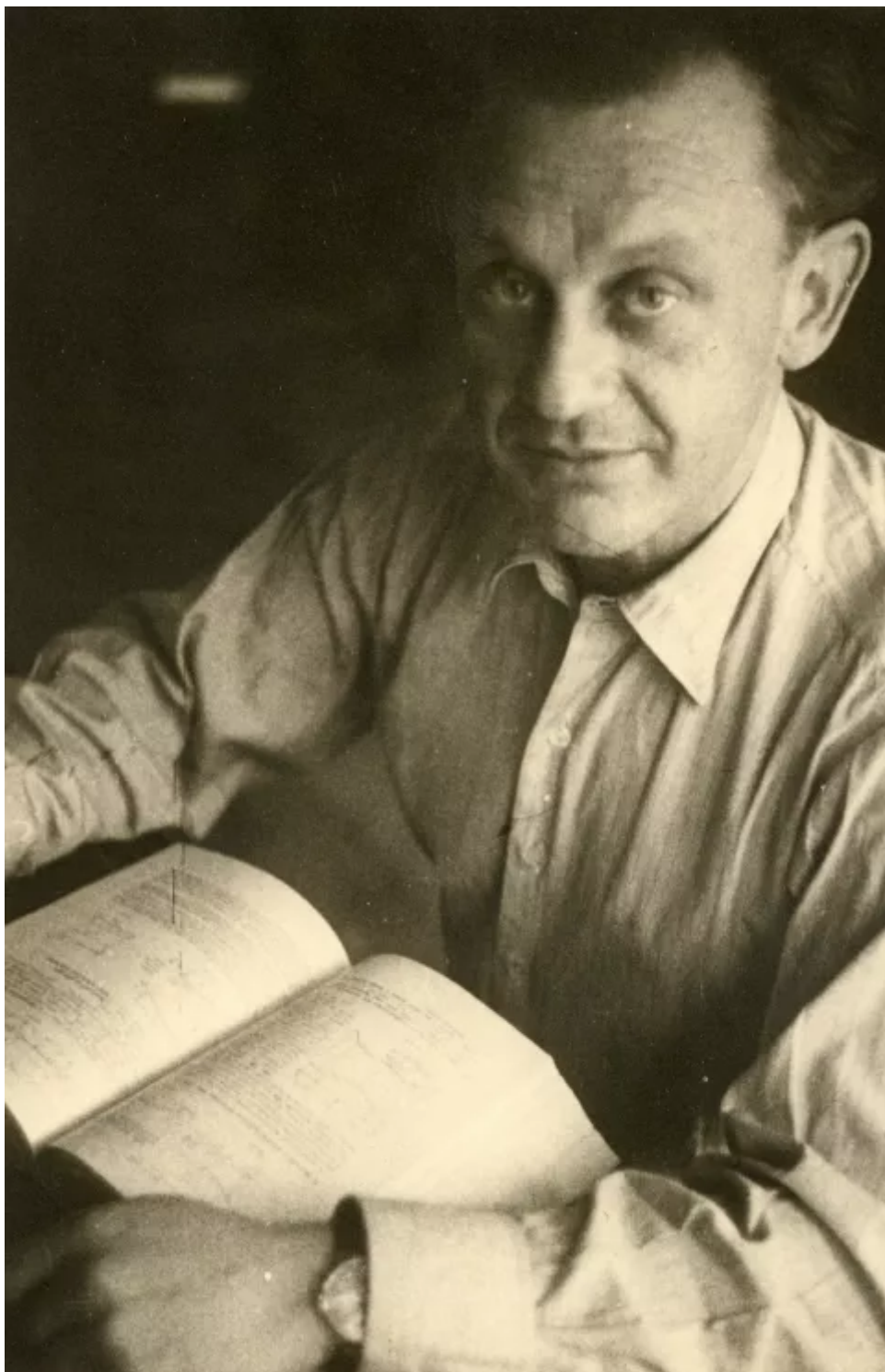


Ervín Kosiner



Tohle je můj otec, Ervín Kosiner, ale bohužel nevím, kde přesně byla tahle fotografie pořízena.

Otec byl velký srandista, měl strašně rád humor. Celý život tvrdě pracoval, dnes se tomu říká workoholik. Tak to je přesně on. Já jsem ho vídala vždycky až večer. Narodil se 16. června v Bukoli u Kralup a v Praze pak chodil na ČVÚT. Studoval stavařinu a pracoval celý život jako statik - projektoval velké chemické továrny. Proto byl za války převezen do koncentračního tábora Wulkov jako vedoucí inženýr.

Tatínek byl za první světové války rok v armádě jako dělostřelec. Od roku 1917 do roku 1918, rukoval tedy v sedmnácti letech. Na jaké frontě se pohyboval, nevím. On jenom vyprávěl, jak to šíleně nenáviděl. Věčně ho prý bolel zadek, protože dělostřelci tahali děla koňmi, takže byl permanentně na koni. Ale nevzpomínal na to nijak negativně, my jsme rodina, která se nevrací k tomu, co minulo. Ani moje děti, Jana a Lenka, léta nevěděly, co jsme za války prodělávali. On vyprávěl spíš takové legrácky - to už máme v rodině - o tom jídle, co jim tam vařili, a o těch kobykách a jak to nesnášel a jak se koní šíleně bál. Ale kde přesně byl, o tom snad ani nemluvil. Jít k dělostřelectvu samozřejmě nebylo jeho přání, oni ho tam šoupli, to by si byl vzhledem k těm koním dobrovolně nevybral.